

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Obdo/44/2018
Identifikačné číslo spisu: 8113236992
Dátum vydania rozhodnutia: 28.03.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Andrea Moravčíková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:8113236992.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: František Kozák - GASKOMPLET, miesto podnikania Ľubochnianska 18, 080 01 Prešov, IČO: 10740163, zastúpeného JUDr. Jozefom Čorbom, PhD., advokátom, Žižkova 39, 040 01 Košice, proti žalovanému: Obec Malý Slivník, Malý Slivník 48, 082 67 Terňa, IČO: 00327433, zastúpený doc. JUDr. Jozef Sotolář, PhD., advokát, so sídlom Južná trieda 1, Košice 040 01, o zaplatenie sumy 74.769,36 eur a zmluvných pokút s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 21Cb/106/2014, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 2Cob 15/2017 - 907 zo dňa 19. októbra 2017, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 19. októbra 2017, č. k. 2Cob/15/2017 - 907 a rozsudok Okresného súdu Prešov zo dňa 4. októbra 2016 č. k. 21Cb/106/2014 - 854 z r u š u j e a v e c v r a c i a súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Prešove (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom č. k. 2Cob 15/2017 - 907 zo dňa 19. októbra 2017 potvrdil rozsudok Okresného súdu Prešov (ďalej aj „súd prvej inštancie“) 21Cb/106/2014-854 zo dňa 4. októbra 2016, ktorým rozhodol, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 74.769,36 eur, zmluvnú pokutu vo výške 0,05% denne, a to zo sumy 19.150,88 eur od 5.4.2013 do zaplatenia a zo sumy 51.753,68 eur od 18.9.2013 do zaplatenia a paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 40 eur a priznal mu náhradu trov konania vo výške 100%.

2. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie vyplynulo, že žalobou doručenou súdu dňa 19.12.2013 žalobca žiadal priznanie žalovanej sumy titulom nedoplatku ceny diela a porušenia zmluvných povinností. Nárok žalobcu tento založil na Zmluve o dielo č. 2/2000 na stavbu „Malý Slivník - vodovod“ (ďalej „Zmluva“) vrátane jej dodatkov. Žalovaný rozporoval počas celého konania platnosť zmluvy a jej dodatkov, ako aj to, že vyúčtovaná cena nezodpovedá rozsahu vykonaných prác a dielo bolo realizované v rozpore s rozhodnutiami správnych orgánov. Žalovaný v konaní vzniesol námietku premlčania voči uplatneným nárokom, a namietal aj skutočnosť, že boli vyúčtované duplicitné platby.

3. Z obsahu Zmluvy zistil súd prvej inštancie, že žalobca - zhotoviteľ sa zaviazal, že pre objednávateľa zrealizuje stavbu: „Malý Slivník - vodovod“, a to podľa spracovanej projektovej dokumentácie, pričom dielo mal zrealizovať podľa projektu Ing. W. A., ktorý v čase podpísania Zmluvy ešte nebol ešte vyhotovený. Zmluvné strany sa dohodli, že zhotoviteľ dielo zrealizuje v termíne 06/2000 - 12/2001 a ak investor v uvedenom termíne nebude disponovať dostatočným množstvom finančných prostriedkov, termín ukončenia diela sa môže posunúť po vzájomnej dohode formou dodatku. Cenu za dielo si dohodli v čl. IV. Zmluvy vo výške 15.950.000,- Sk (529.443,01 eur) s DPH. Podkladom pre úhradu ceny diela bude faktúra vystavená zhotoviteľom do 15 dní po úspešnom odovzdaní a prevzatí diela bez závad a nedorobkov, ktorú objednávateľ uhradí do 14 dní. Uhradené zálohy podľa dohody zmluvných strán v ods. 2 čl. V. sa vysporiadajú v konečnej faktúre a pre prípad omeškania s úhradou faktúr sa zmluvné strany dohodli na zmluvnej pokute vo výške 0,05% z dohodnutej ceny za každý deň omeškania. Uzavretiu Zmluvy predchádzala verejná súťaž - užšia súťaž podľa Zákona o verejnom obstarávaní, vyhlásená objednávateľom, v ktorej žalobca uspel. Počas realizácie diela uzatvorili zmluvné strany päť dodatkov, ktorých predmetom bolo rozšírenie predmetu zmluvy, posunutie termínu ukončenia diela na 07/2002, úprava ceny diela z pôvodne dohodnutej ceny diela 15.950.000,- Sk (529.443,01 eur) s DPH na cenu diela s DPH: 19.408.000,- Sk (644.227,58 eur). Dňa 17.7.2002 uzatvorili zmluvné strany Dodatok č. 2, dňa 1.12.2006 Dodatok č. 3, dňa 15.11.2007 Dodatok č. 4 a dňa 25.11.2009 Dodatok č. 5. Predmetom všetkých týchto dodatkov bol posun termínu ukončenia diela, pričom dohodnutým konečným termínom ukončenia diela bol 12/2013. Dôvodom posúvania termínu ukončenia diela bol vo všetkých prípadoch nedostatok finančných prostriedkov na strane objednávateľa. Predmetom Dodatku č. 5 bola aj úprava ceny diela na 696.937,09 eur s DPH (585.661,42 bez DPH) v dôsledku zmeny sadzby dane z pridanej hodnoty z 10 % na 19 %. Dielo zhotoviteľ odovzdal objednávateľovi dňa 20.8.2013, o čom bol spísaný Zápis o odovzdaní a prevzatí, podpísaný oboma zmluvnými stranami, v ktorom sa okrem iného konštatuje, že dielo bolo odovzdané bez väd.

4. Nárok uplatnený žalobou vychádza z účtovanej, doposiaľ neuhradenej, sumy vo faktúre č. R. zo dňa 14.3.2013, splatnej dňa 4.4.2013, ktorou žalobca vyúčtoval žalovanému odplatu za práce - zachytenie prameňov. Táto faktúra bola zohľadnená v tzv. konečnej faktúre č. R. zo dňa 3.9.2013, splatnej dňa 17.9.2013. Ďalší nárok vychádzal z faktúry R., ktorou žalobca doúčtoval neuhradenú cenu za dielo vo výške 51.753,68 eur s DPH. Konečnou faktúrou zúčtoval žalobca celú cenu diela, ktorá bola zúčtovaná v celkovej konečnej výške 559.814,80 eur bez DPH, oproti dohodnutej celkovej cene 585.661,42 eur bez DPH v zmysle posledného Dodatku č. 5 k Zmluve o dielo. Napokon si žalobca uplatnil nárok na zaplatenie zmluvnej pokuty faktúrou č. R. vo výške 3.864,80 eur a nárok na zaplatenie zmluvnej pokuty vyčíslenej percentuálne za príslušné obdobia za omeškanie s úhradou faktúry č. R. a faktúry č. R..

5. Právne vec súd prvej inštancie posúdil podľa ust. § 536 ods. 1, 2, 3, § 546 ods. 1, § 548 ods. 1, § 554 ods. 1, 6, § 560 ods. 1, § 562 ods. 1, 2, 3, § 428 ods. 2 Obch. zák., § 544 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 387 ods. 1, 2 § 388 ods. 1 § 397, § 402, § 369c ods. 1 Obchodného zákonníka, § 2 nariadenia vlády SR č. 21/2013 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Obchodného zákonníka, § 39 Občianskeho zákonníka, § 9 ods. 2 zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí. Súd prvej inštancie právne uzavrel, že žalovaný nesplnil svoju povinnosť vyplývajúcu zo Zmluvy o dielo, keď žalobcovi doposiaľ nedoplatil časť ceny za dielo v celkovej výške 70.904,56 eur, ako aj uplatneného nároku na zmluvnú pokutu a paušálne náhrady.

6. Poukázal na to, že žalovaný v rámci obrany vzniesol viacero námietok, a to námietku premlčania uplatnených nárokov, námietku „res iudicata“ a neplatnosť Zmluvy o dielo z dôvodu, že nebola schválená obecným zastupiteľstvom žalovanej obce. Tiež bol namietaný obsah a rozsah vykonaných prác a čas ukončenia diela už v roku 2006, ako aj to, že došlo k zmene projektu bez vedomia žalovanej obce. Súd prvej inštancie uviedol, že sa v celom rozsahu stotožnil sa argumentáciou žalobcu a má zato, že vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že drobné zmeny a odchýlky od projektovej dokumentácie boli konzultované a odsúhlasené projektantom stavby. Žalobca zhotovil dielo, ktoré žalovaný „Zápisom o odovzdaní a prevzatí diela“ zo dňa 20.8.2013 prevzal bez nedorobkov a väd, čo je v rozpore s tvrdeniami žalovaného ohľadom väd a platnosti zmluvy. Vady mal prípadne vytknúť bez zbytočného odkladu po tom, čo ich zistil, mal zistiť, alebo mohol zistiť, dielo pritom užíva dielo už

niekoľko rokov.

7. K námietke premlčania zo strany žalovaného uviedol, že uplatňované nároky vyplývajú z faktúr (č. R. zo dňa 14.3.2013, č. R. zo dňa 14.3.2013 a č. R. zo dňa 4.9.2013), a teda ak boli uplatnené na súde dňa 19.12.2013 boli uplatnené včas. Žalovaný neuviedol, ktoré konkrétne výkony vyúčtované predmetnými faktúrami mali byť vykonávané pred viac ako 4 rokmi pred podaním žaloby a taktiež neuviedol, o ktoré duplicitné platby ide.

8. Súd ďalej vyslovil, že pokiaľ by aj Zmluvu považoval za neplatnú, čo nepovažuje, aj tak by žalobcovi patril nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia a premlčacia lehota by začala plynúť deň po tom, čo sa žalovaný bezdôvodne obohatil, teda deň nasledujúci po dni odovzdania diela žalovanému, t.j. 21.8.2013, takže aj prípadný nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia si uplatnil žalobca včas.

9. Námietku „res iudicata“ vo vzťahu ku konaniu pred Okresným súdom Prešov sp. zn. 9Cb/32/2013 súd vyhodnotil ako nedôvodnú. V označenom konaní síce vystupovali rovnakí účastníci konania a v rovnakom procesnom postavení, nešlo však o totožný predmet konania. V konaní sp. zn. 9Cb/32/2013 sa žalobca domáhal voči žalovanému zaplata sumy 21.119,54 eur, pričom v časti o zaplata sumy 19.406,35 eur išlo o zaplata časti zálohovej platby za zhotovenie časti diela „Malý Slivník - vodovod“ vyúčtovanej vo faktúre č. R. zo dňa 31.12.2007, konkrétne zásobný rad - vodovod, príp. PS 01-ÚV+chlór+ELI a v časti o zaplata 1.713,19 eur išlo o výmenu čerpadla WILO TVU, teda nešlo o práce na zhotovovaní diela „Malý Slivník - vodovod“. Okrem toho, z faktúry č. R., ktorá je predmetom tohto konania vyplynulo, že do fakturovanej sumy nie je zahrnutá zálohová platba vo výške 22.153,52 eur osobitne fakturovaná faktúrou č. R., z ktorej ostala nezaplata časť vo výške 19.406,35 eur. Vzhľadom na rozdielnosť predmetu tohto konania od predmetu konania na Okresnom súde v Prešove, sp. zn. 9Cb/32/2013, námietku res iudicata vyhodnotil ako nedôvodnú.

10. Námietku absencie súhlasu obecného zastupiteľstva so zmluvou a s jej dodatkami a s tým spojenou neplatnosťou Zmluvy súd prvej inštancie vyhodnotil ako nedôvodnú. Poukázal na to, že v zmysle § 9 ods. 2 Zákona SNR č. 138/1991 Zb. o majetku obcí v znení účinnom do 31.12.2001 schváleníu obecným zastupiteľstvom podliehajú vždy:

- a) zmluvné prevody vlastníctva nehnuteľného majetku,
- b) zmluvné prevody vlastníctva hnutel'ného majetku nad hodnotu určenú obecným zastupiteľstvom,
- c) nakladanie s majetkovými právami v určenej hodnote,
- d) aukčný predaj vecí podľa osobitných predpisov.

11. Pri uzavretí zmluvy o dielo na výstavbu obecného vodovodu nešlo podľa súdu o žiadnu z uvedených situácií a zákon explicitne súhlas obecného zastupiteľstva na uzavretie zmluvy o dielo nevyžaduje. Zároveň však uviedol, že súhlas obecného zastupiteľstva na uzavretie Zmluvy o dielo potvrdil v svedeckej výpovedi bývalý starosta žalovanej obce Ladislav Terpák. To, že žalovaná obec nemôže alebo nechce predložiť zápisnice zo zasadnutia obecného zastupiteľstva z obdobia uzatvorenia Zmluvy o dielo a jej Dodatkov, nemôže byť na ťarchu žalobcu. Uplatnený nárok tak v celom rozsahu priznal.

12. Po podaní odvolania žalovaným odvolací súd prejednal podané odvolanie bez nariadenia odvolacieho pojednávania a dospel k záveru, že uplatnené odvolacie dôvody nie sú spôsobilé privodiť zmenu, či zrušenie napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie, na základe čoho rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil.

13. Konštatoval, že prvoinštančný súd pred vyvodením skutkového i právneho záveru v prejednáwanej veci vykonal dokazovanie podľa návrhov sporových strán, rešpektujúc v zásade ich prostriedky procesného útoku i procesnej obrany. Neboli vykonané úkony týkajúce sa overenia správnosti rozpočtov duplicity krycích listov, či súladu vykonaného diela s projektovou dokumentáciou. Odvolacie dôvody, ktorými je súd viazaný, neobsahujú však výhradu založenú na tom, že by súd nevykonal odvolateľom navrhované dokazovanie, ktoré by bolo spôsobilé privodiť zmenu skutkových zistení.

14. Obrana žalovaného v odvolaní bola založená na tom, že zmluva a jej dodatky je neplatná pretože nebola schválená obecným zastupiteľstvom. V prospech argumentácie žalobcu bol v konaní realizovaný dôkaz výsluchom svedka D., ktorý vo svojej výpovedi potvrdil, že zmluva a jej dodatky boli na obecnom zastupiteľstve schválené. Ak žalovaný v podanom odvolaní poukazuje na to, že na právny vzťah sa mali aplikovať i normy o verejnom obstarávaní, odvolací súd uviedol, že obsahom rozsiahleho spisového materiálu je zmluva č. XXXXXXXXUXX o poskytnutí dotácie z environmentálneho fondu, v ktorej sa konštatuje okrem iného termín realizácie diela 04/2001 - 12/2013, údaj o celkových nákladoch a účel dotácie, ale aj odkaz na predmetnú zmluvu o dielo a dodatky č. 1-5. Aj zmluva z 25.8.2005 č. XXXXXXXXUXX obsahuje podobne ako zmluva č. XXXXXXXXUXX údaj o dodávateľovi tejto stavby a za takéhoto stavu aj tieto listinné dôkazy podporujú pravdivosť dôkazu, ktorý bol realizovaný výsluchom svedka D.. Vyhodnotil, že dotácie boli uplatňované v nadväznosti na uzavreté zmluvy o dielo a bolo by nelogickým, aby tieto listiny, ktoré žalovaná obec predložila vo vzťahu k poskytovaniu dotácií, neboli schvaľované aj obecným zastupiteľstvom. Bez platnej zmluvy o dielo a jej dodatkov nebol priestor na poskytovanie dotácií z environmentálneho fondu. Bolo na žalovanej obci, aby svoje tvrdenie o neschválení zmluvy obecným zastupiteľstvom preukázala, a ak nereagovala na požiadavky na predloženie úplnej dokumentácie z konaní zastupiteľstiev (aj keď tomu nebránil podľa názoru súdu objektívny ospravedliteľný dôvod), pravdivosť svojho tvrdenia o neschválení zmluvy obecným zastupiteľstvom nepreukázala. Od žalobcu nemožno spravodlivo požadovať, aby príslušné uznesenie zastupiteľstva predložil on. Odvolacia námietka založená na tom, že z vykonaného dokazovania nebolo možné uzavrieť, že zmluva nebola schválená zastupiteľstvom, je tak nedôvodná.

15. Odvolací súd bol toho názoru, že v nadväznosti na obsah zmluvy o dielo a jej dodatkov súd prvej inštancie sa zaoberal ďalšími námietkami, ktoré žalovaný v priebehu konania proti uplatneným nárokom uplatňoval. Vysporiadal sa s námietkami týkajúcimi sa rozsahu poskytnutých výkonov, kvalitou plnenia i tým, že žalovaný vo vzťahu k odovzdanému a prevzatému dielu (zápis o odovzdaní a prevzatí diela z 20.8.2013) nesplnil notifikačnú povinnosť bez zbytočného meškania oznámiť prípadné vady diela. Správne na túto situáciu súd prvej inštancie aplikoval § 562 ods. 1, 2 ObZ. Odvolateľ v zásade podaným odvolaním tieto skutkové zistenia súdu prvej inštancie nespochybnil. Odvolanie neobsahuje námietku rozsahu účtovanej ceny, opodstatnenosti fakturovaných výkonov (vo význame prípadnej ich nerealizácie), ako ani ďalšie pôvodne vznášané kvalitatívne námietky.

16. Žalobca ako zhotoviteľ diela podľa uzavretej zmluvy o dielo v prospech objednávateľa - žalovanej obce poskytol plnenie, ktorého cenu správne, zodpovedajúco realizovanému plneniu, vyúčtoval faktúrou č. XXXXXX zo dňa 14.3.2013 (za vo faktúre uvedené plnenie - práce na stavbe „Malý Slivník - vodovod“, objekt SO 01 Zachytenie prameňov - podľa súpisu vykonaných prác) a tiež tzv. konečnou faktúrou R. zo dňa 3.9.2013. Žalobcovi patrí táto cena diela s právnou kvalifikáciou uvedenou súdom prvej inštancie (najmä § 536 ods. 1, 3, § 546 ods. 1, 2 Obch. zák.). Súd prvej inštancie sa správne vysporiadal i s uplatnenou námietkou premlčania.

17. Odvolateľ vo vzťahu k záverom súdu prvej inštancie ohľadom zmluvných pokút namietal neplatnosť zmluvy, od ktorej sa tieto nároky odvíjajú, avšak dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie podľa odvolacieho súdu obsahujú skutkové zistenia o omeškaní s plnením ceny diela, právne posúdenie týchto nárokov, a ak odvolateľ konkretizáciu ďalších výhrad voči týmto záverom neuviedol, odvolací súd sa s nimi stotožnil. Za správne vyhodnotenú považoval aj hodnotenie res iudicata s poukazom na konanie vedené na Okresnom súde Prešov pod sp.zn. 9Cb/23/2013. Odvolacie dôvody vyhodnotil ako abstraktné, nekonkrétne, nevenujúce sa rozsahu účtovanej ceny, potrebám, ani opodstatnenosti fakturovaných výkonov vo význame prípadnej nerealizácie, a ak sa žalovaná obec pred súdom prvej inštancie bránila aj skutočnosťami, ktoré súviseli s prípadným dodatočným oznamovaním prekážok kvalitatívneho plnenia, od týchto námietok žalovaný v podstate podľa obsahu odvolania upustil.

18. K námietke o nepreskúmateľnosti dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie súvisiacej s rozsiahlosťou a s tým spojenou neprehľadnosťou, nedávajúcou odpoveď na tie otázky, ktoré súviseli s obranou žalovaného pred súdom prvej inštancie odvolací súd konštatoval, že s nimi možno čiastočne

súhlasit' a hoci písomné vyhotovenie trpí uvedenými nedostatkami, v závere dôvodov rozhodnutia súd prvej inštancie zodpovedajúco ust. § 220 ods. 2 veta druhá CSP vysvetlil ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil a ako vec právne posúdil.

19. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný včas dovolanie a žiadal rozhodnutia súdov nižšej inštancie zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania odôvodnil ustanovením § 420 písm. f/ a 421 ods. 1 písm. a/ CSP, v spojení s ustanovením § 432 ods. 1 CSP. Poukázal na závery súdu prvej inštancie, ktorý v odôvodnení svojho rozhodnutia uvádza, že hoci nebolo v konaní predložené uznesenie obecného zastupiteľstva schvaľujúce úkon starostu pri uzatváraní zmluvy o dielo, toto nepovažoval za právne dôležité. Právne vec posúdil tak, že na predmetný úkon zákon explicitne súhlas na uzavretie zmluvy nevyžadoval a ani nevyžaduje. To, že súhlas daný bol, osvedčoval výpoveďou svedka - bývalého starostu obce, že súhlas obecného zastupiteľstva bol daný. Zároveň vyslovil, že skutočnosť, že žalovaná obec nemôže alebo nechce predložiť zápisnice o schválení úkonu nemôže byť na ťarchu žalobcu. Tieto závery potvrdil aj odvolací súd.

20. V dovolaní poukázal na rozsiahlu judikatúru ústavného súdu a ESLP, týkajúcu sa potreby dostatočne a preskúmateľne odôvodniť rozhodnutie, pričom postup súdov nižšej inštancie považoval za porušenie jeho práva na spravodlivý proces, keď v odôvodneniach ich rozhodnutí sa nezaoberali relevantnými námietkami týkajúcimi sa konania obce, ich rozhodnutia sú arbitrárne a nepreskúmateľné. Za nesprávne považuje právne závery konajúcich súdov, ktoré prijali závery v príkrom rozpore s dlhodobou a ustálenou rozhodovacou činnosťou najvyššieho súdu. Od týchto záverov sa bez relevantných dôvodov odklonili.

21. Poukázal na definíciu ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít, ktorou je nielen prípad, keď je súdne rozhodnutie zverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako judikát prijatý príslušným kolégiom najvyššieho súdu, ktorého výklad, podaný v publikovanom judikáte, nie je síce právne (de iure) záväzný, fakticky (de facto) má ale vysokú vecnú autoritu, ale je potrebné rozumieť aj príklad, kedy sa určitá právna otázka rieši v rozhodnutiach (rôznych) senátov najvyššieho súdu jednotne. Zachovania právnej istoty a jednotnej interpretácie právnych noriem súdy nižších inštancií nerešpektovali (tu s poukazom najmä na nálezy Ústavného súdu SR, sp. zn. IV. ÚS 77/02, sp. zn. I. ÚS 736/2016, sp. zn. I. ÚS 736/2016).

22. Výklad a interpretácia zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí v znení neskorších predpisov, zaujatý súdmi v predmetnej veci, popiera účel a zmysel tejto normy, a to vo vzťahu k otázke súhlasu obecného zastupiteľstva a posudzovania vyhradenej rozhodovacej právomoci obecného zastupiteľstva, a to dokonca pod sankciou absolútnej neplatnosti. Rovnako konštatoval v rozsudku Najvyšší súd SR, sp. zn. 5 SžI 7/2012, že podnikateľ, nadväzujúci vzťah s orgánom verejnej správy, si musí byť vedomý toho, že jeho partner nie je porovnateľným súkromným subjektom, ale že jeho verejnoprávne postavenie mu v mnohom jeho možnosti vopred obmedzuje, alebo definuje. Vo vzťahu k uvedenému rozhodnutiu poukázal na neudržateľnosť záverov odvolacieho súdu, ktorý v odôvodnení svojho rozhodnutia uvádza, že ak by aj nebol daný súhlas, potom ide o bezdôvodné obohatenie a žalobca má nárok z tohto titulu. K tomuto záveru však konajúce súdy nevykonali žiadne dokazovanie, a samotný žalobca presne špecifikoval svoje plnenie ako plnenie zo zmluvy.

23. Za nesprávnu považuje argumentáciu, že zo zápisníc z rokovania obecného zastupiteľstva vyplýva, že obecné zastupiteľstvo bolo pravidelne informované o priebehu prác na vodovode a že teda s takýmto postupom súhlasilo. Tu dovolateľ zdôraznil, že existovala pôvodná zmluva, ale existovali aj dodatky k zmluvám, a to s rovnakým číslom a iným dátumom ako rovnaké dodatky z rôznych dní a rokov, ktoré sa vzájomne vylučovali. Na celý proces schvaľovania zmlúv a dodatkov sa vzťahoval proces verejného obstarávania. Výpočutý svedok sa nikdy nevyjadroval k dodatkom k zmluve a k ich schvaľovaniu, toto nebolo predmetom konania. Podľa dovolateľa bývalý starosta obce po dohode so žalobcom účelovo obchádzal obecné zastupiteľstvo a nerešpektoval ho. Podľa dovolateľa v každom jednotlivom prípade dodatku bolo potrebné rešpektovať schvaľovanie obecným zastupiteľstvom, a zároveň vysvetliť podľa

ktorého dodatku a v akom rozsahu požaduje plnenie žalobca. To sa počas celého konania nestalo a v odôvodnení nie je o tom ani zmienka, pričom argumentácia, že ak bola schválená zmluva, musia byť schválené aj dodatky, nemá oporu v zákone. Je dôležité odlišiť proces rokovania o niečom a udelenie súhlasu k úkonu. V prípade obce nie je právne relevantné, o čom obecné zastupiteľstvo rokovalo, ale čo skutočne schválilo. Obecné zastupiteľstvo neschválilo ani zmluvu a ani žiaden z dodatkov.

24. V súvislosti s preukazovaním tvrdenej zápisnice schvaľujúcej zmluvu poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Cdo 195/2015, podľa ktorého dôsledky neunesenia dôkazného bremena vyplývajú zo samotného rozdelenia dôkazného bremena medzi stranami v spore, ktoré vychádza z teórie preukazovania skutočností právo zakladajúcich. Každá strana tvrdí a dokazuje tie skutkové okolnosti, z ktorých jej právo vyplýva a protistrana naopak tvrdí a dokazuje skutočnosti, ktoré toto právo vylučujú alebo zabraňujú jeho uplatniteľnosti. Dôsledky neunesenia dôkazného bremena sa potom riadia jednoduchým pravidlom neúspechu v spore stíhajúcim tú stranu, ktorá bola zodpovedná za preukázanie práva v jej prospech. Pokiaľ teda žalobca v konaní nepreukáže pravdivosť, ale ani nepravdivosť skutočností svedčiacich o existencii jeho hmotnoprávneho nároku, súd nemôže rozhodnúť na základe ľubovôle, ale len cestou aplikácie princípov dôkazného bremena, t. j. žalobu zamietne pre neunesenie dôkazného bremena žalobcom.

25. Poukazujúc na ustálenú rozhodovaciu prax najvyššieho súdu, od ktorej sa konajúce súdy odklonili, citoval rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 284/2006, sp. zn. 5 Obdo 45/2013, ako aj sp. zn. 1 Sžo/283/2008, podľa ktorých kým obecné zastupiteľstvo nerozhodlo o majetkovom právnom úkone a prijaté uznesenie nebolo pojaté do zápisu o priebehu schôdze obecného zastupiteľstva, nevznikol prejav vôle spôsobilý založiť právnym úkonom vznik, zmenu alebo zánik právneho vzťahu. Majetkovoprávne úkony o ktorých rozhoduje obecné zastupiteľstvo, a ktoré by urobil len starosta bez predchádzajúceho platného rozhodnutia obecného zastupiteľstva, by nezaväzovali obec, pretože by tu chýbal prejav vôle obce. Starosta obce nemôže urobiť bez prejavu vôle obce majetkovoprávny úkon ku ktorému sa vyžaduje predchádzajúce rozhodnutie obecného zastupiteľstva a zaviazat' ním obec, pretože mu k tomu zákon o majetku obce s príslušnými predpismi nedáva oprávnenie, takže jeho právny úkon by ani nevyvolal právne účinky.

26. K dovolaniu sa vyjadril žalobca, ktorý toto navrhol odmietnuť ako neprípustné. Podľa žalobcu žalovaný vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 CSP a posúdenie prípustnosti dovolania závisí od toho, ako žalovaný konkretizuje a preukáže, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia žalovaným označenej právnej otázky a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie. Žalovaný však dovolacie dôvody nevymedzil tak, ako to predpokladajú ustanovenia CSP. Dovolateľ je povinný v dovolaní jednoznačne uviesť, v čom vidí prípustnosť dovolania, t. j. ktorý z predpokladov uvedených v § 421 ods. 1 CSP zakladá jeho prípustnosť, čo však z obsahu dovolania nevyplýva, keďže len kritizuje právne posúdenie veci konajúcimi súdmi a právnu otázku nevymedzil. To, že žalovaný s rozhodnutím odvolacieho súdu nesúhlasí, spochybňuje správnosť rozhodnutia, kritizuje jeho prístup zvolený pri právnom posudzovaní veci, a že v rozhodnutiach vzhliada prvky prekvapivosti a arbitrárnosti, významovo nezodpovedá kritériám uvedeným v § 421 ods. 1 CSP, resp. § 432 ods. 2 C. s. p.

27. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“), ako súd dovolací [podľa § 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „C. s. p.“)], po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania dospel k záveru, že dovolanie je dôvodné.

28. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C. s. p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C. s. p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnú

normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

29. V zmysle § 421 ods. 1 C. s. p. je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Výpočet dôvodov uvedených v § 421 ods. 1 C. s. p. je taxatívny. Všetky dôvody prípustnosti dovolania, ktoré sú vymenované v tomto ustanovení, sa vzťahujú výlučne na právnu otázku, riešenie ktorej viedlo k právnym záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu; zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna, ako aj procesnoprávna.

30. Žalobca vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p., a to z dôvodu, že súdy nižších inštancií neaplikovali ustálenú rozhodovaciu prax najvyššieho súdu vo vzťahu ku konaniu obce a platnosti úkonov štatutárneho orgánu obce - starostu, ktoré neboli schválené obecným zastupiteľstvom. V tejto súvislosti je podstatnou okolnosťou skutočnosť, že napriek tomu, že v celom konaní nebol produkovaný priamy dôkaz existencie schvaľovacieho úkonu, konajúce súdy konštatovali, že povinnosť preukázať jeho existenciu nemôže zaťažovať žalobcu. Napriek tomu, že počas celého konania žalovaná obec bez zmeny argumentácie tvrdila, že tento úkon schválený nebol a zmluva je excesom z konania štatutárneho orgánu (ako aj to, že udelenie súhlasu nemožno osvedčiť svedeckou výpoveďou bývalého starostu), je neplatná pre rozpor so zákonom a na jej obsah nemožno prihliadať, konajúce súdy jej tvrdenia vyhodnotili ako účelové a nárok uplatnený v konaní žalobcovi priznali. Takéto posúdenie veci je v príkrom rozpore s nižšie analyzovanou ustálenou rozhodovacou praxou najvyššieho súdu, a z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci dovolací súd pristúpil ku korekcii názoru prijatého konajúcimi súdmi nižšej inštancie.

31. Štatutárny orgán právnickej osoby, ktorou bez pochyb je aj obec, vystupuje navonok vo všetkých veciach právnickej osoby, okrem vecí, ktoré zákon zveruje iným orgánom právnickej osoby, alebo ktoré mu zákonom zakazuje zveriť. Jeho konanie sa právnickej osobe pričíta bez ďalšieho, aj napriek prípadným vnútorným obmedzeniam oprávnení konať za právnickú osobu (napríklad obmedzenie možnosti uzatvárať zmluvy do určitej hodnoty určené členskou schôdzou či valným zhromaždením právnickej osoby). Osobitné pravidlá však platia pre konanie štatutárnych orgánov právnických osôb verejného práva. Tvorbu a prejav vôle verejnoprávnych korporácií v súkromnoprávných otázkach nie je bez ďalšieho posudzovať rovnako, ako právnických osôb súkromného práva. Okrem ochrany práv tretích osôb sa musí zohľadniť aj verejný záujem, resp. požiadavka ochrany verejných zdrojov. Preto, ak je pre nakladanie s majetkom v rozsahu určenom samotnou obcou potrebné schválenie príslušným orgánom obce (obecným zastupiteľstvom), predstavuje schválenie právneho úkonu podmienku platnosti právneho úkonu obce.

32. Na právnické osoby verejného práva sa nevzťahuje celý právny režim právnických osôb súkromného práva obsiahnutý v Občianskom zákonníku, a to vzhľadom na osobitný spôsob zriaďovania či možnosti zrušenia, osobitný spôsob konania za tieto právnické osoby a pod. Podmienky fungovania verejnoprávnych korporácií, ich vnútorná štruktúra, ako aj otázky ich zrušenia a zániku sú predmetom osobitných právnych predpisov a ustanovenia Občianskeho zákonníka sa použijú len ako *lex generalis*. Obec ako právnická osoba verejného práva koná prostredníctvom štatutárneho orgánu, ktorým je starosta, resp. primátor, ktorý je osobou navonok prejavujúcou jej vôľu, pričom však nemá neobmedzenú moc vytvárať vôľu obce.

33. Podmienky nadobúdania a režim nakladania s majetkom obce upravuje aj zákon č. 138/1991 Zb. o

majetku obcí. V zmysle ustanovenia § 7 tohto zákona je obec povinná prostredníctvom svojich orgánov a organizácií hospodáriť s majetkom obce v prospech rozvoja obce, jej obyvateľov a ochrany tvorby životného prostredia, pričom orgány obce a organizácie sú povinné majetok obce zveľaďovať, chrániť a zhodnocovať. Hospodárenie s majetkom obce, vrátane finančných prostriedkov, je originálnou kompetenciou obce ako verejnoprávnej korporácie združujúcej jej obyvateľov. Pri nakladaní so svojím majetkom má obec po formálnej stránke postavenie subjektu súkromného práva, avšak zákon určuje obci niektoré obmedzenia alebo až zákazy pri nakladaní s majetkom, ktoré nie sú typické pre majetkové hospodárenie iných súkromnoprávných subjektov. Už len samotná existencia zákonov o obecnom zriadení a o majetku obcí je dôkazom toho, že zákonodarca zamýšľal regulovať hospodárenie, a teda aj nakladanie s majetkom obce spôsobom odlišným v porovnaní s inými subjektmi súkromného práva. Zákony upravujúce nakladanie s majetkom obce majú charakter zákazov a obmedzení obce v jej voľnosti pri rozhodovaní o hospodárení s jej majetkom, dôkazom čoho sú príslušné ustanovenia zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení, ako aj zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí.

34. Jedným zo základných rozhodnutí pre oblasť interpretácie spôsobu konania verejnoprávnej korporácie je rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Cdo 284/2006 z 29.1.2008, ktoré bolo podrobené ústavnoprávnemu prieskumu a v ňom formulované závery boli odobrené v náleze Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 389/08 z 1.4.2009. Podľa tohto rozhodnutia je potrebné odlišovať vykonávanie právnych úkonov obce od rozhodovania o týchto úkonoch. Zatiaľ čo rozhodovanie znamená vytváranie vôle vo vnútri, v rámci organizačnej štruktúry obce o tom, či, resp. aký právny úkon obec urobí (vykoná), právne konanie je prejavom už takto vytvorenej vôle navonok voči tretej osobe s cieľom založiť, zmeniť alebo zrušiť právny vzťah. Oprávnenie rozhodovať o právnych úkonoch, t. j. o tom, či, resp. aký právny úkon obec urobí, je zo zákona rozdelené medzi obecnú radu, štatutárny orgán (starostu) a obecné zastupiteľstvo. Oprávnenie konať v mene právnickej osoby je teda obmedzené iným orgánom. Akcentuje sa tu na prioritu verejného záujmu, kedy sa okrem ochrany tretích osôb musí zohľadniť aj verejný záujem, rozdelenie kompetencií verejných volených orgánov, resp. požiadavka ochrany verejných zdrojov, pričom tieto záujmy môžu prevážiť nad ochranou právnej istoty tretích osôb a ich dôvery v platnosť právnych úkonov.

35. Rovnako z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Obdo 49/2015 a 4 Obdo 69/2015 z 25. augusta 2015 vyplýva kontinuita v totožnej rozhodovacej praxi najvyššieho súdu vo vzťahu k verejnoprávnym entitám - obciam, a to v skutkovo obdobnej veci ako je vec podrobená prieskumu dovolacieho súdu v prejednávacom prípade. Súdny tu posudzovali platnosť zmluvy medzi obcou a poskytovateľom služby, kedy služba bola viac ako 10 rokov poskytovaná na základe zmluvy, ktorej platnosť strany nespochybnovali, až pokiaľ nedošlo k jej súdnemu prieskumu so záverom o absolútnej neplatnosti úkonu, ktorému nepredchádzal súhlas obecného zastupiteľstva. Tu najvyšší súd konštatoval, že sporná zmluva (o zabezpečení prevádzky a vysielania mestskej televízie), na základe ktorej žalobca uplatnil právo na zmluvnú pokutu, je neplatná, a to z dôvodu, že predmetný úkon nebol schválený mestským zastupiteľstvom v zmysle § 11 ods. 4 písm. a/ zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení. Podľa vyššie označeného ustanovenia zákona o obecnom zriadení, obecné zastupiteľstvo rozhoduje o základných otázkach života obce, najmä je mu vyhradené určovať zásady hospodárenia a nakladania s majetkom obce a s majetkom štátu dočasne prenechaným do hospodárenia obce, schvaľovať najdôležitejšie úkony týkajúce sa tohto majetku a kontrolovať hospodárenie s ním. K platnému uzatvoreniu zmluvy bol nevyhnutný súhlas mestského zastupiteľstva ako kolektívneho orgánu, ktorý by ako prejav vôle bol obsiahnutý v príslušnom uznesení mestského, zastupiteľstva spĺňajúcim tak formálne, ako aj meritorne náležitosti. Keďže v danom prípade takýto súhlas ako prejav vôle daný nebol, mala táto skutočnosť za následok konštatovanie absolútnej neplatnosti zmluvy pre jej rozpor s § 39 OZ. Dovolací súd tu zároveň konštatoval, že neplatnosť zmluvy nemôže zmeniť ani fakt, že účastníci namietanej zmluvy si podľa nej poskytovali vzájomné plnenia 10 rokov, pretože takéto plnenia nemôžu konvalidovať právny úkon, ktorý je absolútne neplatný. Vo vzťahu k námietke nevypočutia svedkov - osôb podieľajúcich sa na vytváraní vnútornej vôle mestského zastupiteľstva odvolacím súdom, dovolací súd zdôraznil, že vôľa mestského zastupiteľstva je inkorporovaná do jeho uznesení ako písomného prejavu, ktorý nemožno následne meniť ani dopĺňať na základe výpovedí jednotlivých poslancov mestského zastupiteľstva ako svedkov, keďže títo svoju vôľu už vyjadrili práve v príslušných

uzneseniach.

36. Závery uvedeného rozhodnutia vyslovene zdôraznil a k nim sa priklonil ako k správnym ústavný súd v uznesení sp. zn. II. ÚS 922/2016 z 15.12.2016, kde konštatuje, že otázka posudzovania (ne)platnosti alebo (ne)existencie právneho úkonu je kategóriou objektívnou a súvisí s tým, ako relevantná právna úprava normatívne reguluje určitú časť ľudského konania, a preto jej autoritatívne právne posúdenie nezávisí od subjektívnych predstáv účastníkov tohto právneho úkonu, ktoré súvisia s jeho právnym hodnotením. Z uvedeného potom vyplýva, že je vylúčená akákoľvek zmysluplná úvaha o zatajení skutkového stavu, pretože otázka posudzovania platnosti, resp. existencie právneho úkonu súvisí s právnym hodnotením konkrétneho ľudského konania, a tiež to, že vnútorné presvedčenie účastníka právneho úkonu nijakým spôsobom neovplyvňuje otázku jeho platnosti alebo existencie.

37. Rovnako v rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Odo 21/2002 (publikovaný v ZSP č. 77/2004) sa uvádza, že majetkovoprávne úkony, o ktorých prislúcha rozhodovať obecnému zastupiteľstvu, sú pre obec záväzné len v prípade predchádzajúceho kladného rozhodnutia tohto zastupiteľstva. Bez takéhoto rozhodnutia starosta obce nemôže v uvedených prípadoch urobiť platný právny úkon za obec. V rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Obdo 45/2013 z 8.1.2015 sa opätovne zdôrazňuje, že vždy musí ísť o predchádzajúce rozhodnutie obecného zastupiteľstva a dodatočná konvalidácia nie je možná. Uvedená rozhodovacia línia bola potvrdená aj v najnovšej rozhodovacej praxi najvyššieho súdu, publikovanej v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR pod R 90/2018 (Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Obo/1/2015 zo 17. februára 2016) nasledovne:

I. Ak je rozhodovanie o nakladaní s majetkom obce rozdelené medzi orgány samosprávy obce, t. j. medzi starostu a obecné zastupiteľstvo, pre platnosť právneho úkonu obce sa vyžaduje súlad medzi vôľou obce, ktorú vytvára obecné zastupiteľstvo a vyjadruje vo svojom uznesení a prejavom vôle obce navonok starostom ako jej štatutárnym orgánom.

II. Obecné zastupiteľstvo má právo schvaľovať najdôležitejšie úkony týkajúce sa majetku obce a kontrolovať hospodárenie s ním aj v prípade, ak neboli schválené zásady hospodárenia a nakladania s majetkom obce.

38. Dovolací súd konštatuje, že právne závery prijaté konajúcimi súdmi znamenajú odklon od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, čo do hodnotenia úkonu samotného, tak aj vo vzťahu k dokazovaniu, ktoré malo k prijatým záverom viesť. Pokiaľ obec tvrdí, že určitý úkon neschválila a počas celého konania žalobca ako dominus litis svoje tvrdenie nedokáže osvedčiť príslušnou istinou, je potrebné s ohľadom na už judikované závery uzavrieť, že práve žalobca neuniesol dôkazné bremeno svojho tvrdenia a platnosť úkonu neosvedčil (tu v obchodných vzťahoch zdôrazňujúc aj zásadu *vigilantibus iura scripta sunt*). To, že na úkon schválenia zmluvy o dielo obecné zastupiteľstvo neudelilo súhlas štatutárnemu orgánu, má vplyv na vyhodnotenie ako ceny vykonaných prác, tak na zmluvné pokuty a príslušenstvo, ako aj na plynutie záruk či premlčacej doby. V ďalšom konaní sa konajúce súdy musia dôsledne zaoberať aj vznesenou námietkou premlčania, a to s ohľadom na právnu úpravu obsiahnutú v odseku 2 ustanovenia § 394 ObZ, kedy v prípade, že sa plnilo na základe neplatnej zmluvy, vzniká právo na vrátenie plnenia, pričom premlčacia doba plynie od momentu, keď sa podľa neplatnej zmluvy plnilo. Takýto postup je, prirodzene, v danej veci neaplikovateľný (vydanie poskytnutého plnenia), je teda potrebné vydať zo strany žalovaného bezdôvodné obohatenie podľa § 451 a nasl. OZ, pričom z už ustálenej judikatúry vyplýva, že aplikovať sa bude štvorročná premlčacia doba (R 34/2002). Pre záver o počiatku plynutia premlčacej doby (t. j. moment odovzdania plnenia) nie je rozhodujúca vedomosť strán o neplatnosti zmluvy, ale moment skutočného plnenia. S touto okolnosťou sa doposiaľ konajúce súdy nezaoberali dostatočne a moment skutočného splnenia nebol doposiaľ ustálený. Aj z tohto dôvodu bolo potrebné vec zrušiť až na úroveň súdu prvej inštancie.

39. Nakoľko žalovaný opodstatnene vytýkal odvolaciemu súdu nesprávne právne posúdenie veci, dovolací súd dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil (§ 449 ods. 1 C. s. p.). Keďže dôvody, pre ktoré bol zrušený rozsudok odvolacieho súdu, sa vzťahujú aj na rozsudok súdu prvej inštancie a v prípade zrušenia výlučne rozsudku odvolacieho súdu by vzhľadom na nesprávnosť právnych záverov súdu prvej inštancie bol odvolací súd povinný rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť,

dovolací súd aj s prihliadnutím na zásadu hospodárnosti a rýchlosti konania (čl. 17 Základných princípov Civilného sporového poriadku) konštatuje, že nápravu nemožno dosiahnuť iba zrušením rozhodnutia odvolacieho súdu. Preto dovolací súd zrušil aj rozsudok súdu prvej inštancie (§ 449 ods. 2 C. s. p.) a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie (§ 450 C. s. p.), keďže vyslovený právny názor dovolacieho súdu bude viesť k potrebe ustálenia otázky premlčania a následne prípadného bezdôvodného obohatenia na strane žalobcu, čo doposiaľ nebolo predmetom súdneho prieskumu.

40. Ak dôjde k zrušeniu napadnutého rozhodnutia, súd, ktorého rozhodnutie bolo zrušené, koná ďalej o veci, pričom je viazaný právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 C. s. p.). V novom rozhodnutí rozhodne odvolací súd znova aj o trovách pôvodného konania a dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 C. s. p.).

41. Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.